

Getuigenis Paul Vermeulen 62.952KM

In mei 1989 besliste ik om te stoppen met basketbal spelen, en eind juli van dat jaar woog ik plots (?) 90kg. Een vriend -een MMC lid- raadde me aan om te gaan lopen, een activiteit die ik als basketter haatte. Op mijn basketters probeerde ik het toch, twee blokjes om. Thuisgekomen was ik bekaf. Maar hoever liep ik nu eigenlijk? Even met de auto nameten, en jawel hoor: 800m.

Eind augustus '89 liep ik een eerste keer 10Km, in oktober '89 een eerste halve marathon (Etten-Leur) en in november van 1990 liep ik mijn eerste marathon, de marathon der marathons: New York. Zo snel kan het gaan, en zo snel ging het ook. Maar dat kwam niet zomaar uit de lucht vallen, binnen de MMC waarvan ik in 1990 lid werd, werd een can-do sfeer gecreëerd die je overtuigde dat die 42.2Km helemaal niet zo'n utopie waren, maar de evidentie zelve. Uiteindelijk zou ik 18 marathons lopen, en mocht ik in 2000 niet voor het buitenland gekozen hebben, dan zouden er dat veel meer geweest zijn. Hoe graag ik ook altijd heb gelopen, de extra stimulans die de MMC bracht zorgde ervoor dat een marathon minstens één keer per jaar op het programma stond. Ik liep ze in een tijd van 4.03h (1990) tot 3.12h (1994) en vele tijden daartussen, maar dat is eigenlijk zonder belang.

Ik had het grote voorrecht om uw voorzitter te zijn gedurende 3 jaar. Onze slogan Lopen-Vriendschap-Relaties werd veel eer aangedaan want er werd lekker en veel gelopen, vriendschappen werden versterkt en hier en daar werd die vriendschap ook de basis voor business.

De relatieve sterkte of zwakte van een voorzitter wordt in hoge mate bepaald door het team dat de weg met hem/haar gaat. Ik kan niet genoeg herhalen dat mijn voorzitterschap niet half zo succesvol zou zijn geweest zonder Wilfried. Voor elke activiteit checkte hij persoonlijk alle kleine details. We ontwierpen samen een 'roadmap' voor een geslaagde activiteit. Vele malen belden we als ik ergens te velde was -Parijs of Scandinavië- om te zien 'of alles in orde is voor vrijdag' (onze trainingen vonden toen plaats op vrijdagavond). Het was een prachtige tijd, nooit viel er een onvertogen woord. Dank je wel Wilfried.

Waarom lopen wij? Laat het antwoord a.u.b. zijn: omdat we ervan genieten. Soms is dat genieten ook wel een beetje afzien natuurlijk. Soms zelfs meer dan een beetje. Want in alle eerlijkheid: veel kunnen we van die tijden die we lopen toch niet meer afknagen. Er ontbreekt al te vaak de tijd om te gaan trainen en met onze sociale en professionele verplichtingen loopt het ook niet minder.

Of lopen om langer te leven? Wilfried heeft me ooit gezegd : we zullen door het lopen allicht niet langer leven, maar we leven zoveel beter. Of Gaston Roelants ooit in Runners' World: je moet gezond zijn om te lopen, niet lopen om gezond te worden!

Over die gezondheid: twee jaar geleden gaf mijn dokter aan dat lopen met mijn gehavende knie (niet van het lopen, maar een oude basketbal blessure) niet zinvol meer was. Ontgoocheld schakelde ik over op het fietsen, dat geeft me ook voldoening, al is het niet dezelfde euforie die door je lijf gaat bij het beëindigen van een lange rit. Mijn teller stakte dus op 62.592 KM (al durf ik in de gym nog wel eens een paar kilometer lopen als er niemand kijkt). Dat is een mooi aantal over 26 jaar. Ik blijf lid van de MMC tot ze me niet meer willen, mijn marathon tijd is en blijft de mooiste periode van mijn leven.

Paul M Vermeulen, lid sedert 1990.

(foto Antwerp 10 miles, met Leo Coene die me nog probeert in te halen hetgeen hem voor één keer niet zal lukken).

